

asszonya" és „Keresztútja” révén ismert lett határainkon túl is. Festeni talán a beszéddel egyidőben tanult édesapjától, Feszty Árpádtól — a Körkép festőjétől — és édesanyjától, Jókai Rózától, Jókai Mór fogadott leányától, aki az ecsetet csak azért vette félre, hogy egészen feleség és édesanya lehessen. De tanult Firenzében és Münchenben is. A legnagyobb hatással a quattrocento és cinquecento festészete volt rá, és mint ő maga vallotta: tudatos, de m a g y a r utánczója volt e festészetnek. Ezért jelennek meg képein az olaszos Madonnák szép köpenyredői mögött a magyar tájak, fűzfák, virágok. Telehintette Magyarországot és Budapest templomait Madonnáival, magyar szentekkel, Szent Ritával, Szent Filoménával és Krisztus-ábrázolásaival. Képei lélekbe néző szemmel tekintenek le a hívőkre.

Megrendelésre dolgozott. Soha nem tudta valóra váltani álmát, hogy saját elgondolásai szerint, az általa megálmodott módon vehesse vászonra témáit. Ezt szegénysége, az örökös anyagi gondok tették lehetetlenné. Pénze soha nem volt, adni mindig tudott. Minimális összegekért dolgozott. Ha szegény volt a templom, vagy valamilyen fogadalom kötötte, akkor ingyen. Jótékonyága, ember-, állatszeretete legendás volt. Nem ismert lehetetlent, ha segíteni kellett valakin. Nem bírta elviselni a szenvedést, elhagyatottságot, nyomorúságot maga körül. Érzékeny lelke vergődött minden emberi nyomorúság, szenvedés, halál láttán. Ilyenkor törődött lélekkel vezekelt, bőjtölt, imádkozott, míg nyugtalan lelke valamelyik gyóntatószékben nyugalmat nem talált.

Élete utolsó éveit Domaházán töltötte, ebben a Borsod megyei kis faluban, ahol egy korábbi oltárképének két szárnyát festette meg: Szent Erzsébet életéből vett jeleneteket. És azt a keresztutat, amelynek reprodukcióit ismeri most már az egész katolikus világ. 1978 nyarán szürkehályog-műtétet végeztek rajta, de a festést utána sem hagyta abba. 1979 januárjában kezdett betegeskedni, március 1-én csendesen elaludt. Elment azok közé, akiket életében annyi szeretettel, olyan szépen ábrázolt, akiknek társaságában már a földön is élt. Dédanyjának, Laborfalvy Rózának és édesanyjának sírjában nyugszik a Kerepesi temető művészpanteonjában.

+

Szeretettel köszöntjük itt a magyar egyházi zene kitűnő képviselőjét, a 80 éves **Bárdos Lajos**t. Egyéniségét és munkásságát tíz évvel ezelőtt, 1969. évi 4. számunkban méltattuk.

PAPI JUBILEUMOK

Gyémántmisék. Dr. Bányai József c. kanonok, ipolygalsai (Holeč, ČSSR) plébános okt. 26-án.

Kovács Gyula pápai kamarás, tornagörgői (Hrhov, ČSSR) plébános okt. 26-án. 45 éve van ott. Évek óta két mankóval megy az oltárhoz, hogy hívei ne maradjanak szentmise nélkül.

Aranymisék. Dr. Szenthelyi Molnár István, volt tábori főesperes és egyideig a tábori püspökség ordináriusa júl. 1-én a budavári Mátyás-templomban, amelynek kisegítő lelkésze. Közel 20 évig a Széher úti kórház kertésze volt. Feldolgozta kéziratban a magyarországi Mária-kegyhelyeket. Kézvezetője és szónoka plébánosa, Dr. Fábíán János volt.

Veszély Pál aug. 12-én Bácskertesén (Kupuszina, Bácska). Csajkás Antal gombosi plébános volt a szónoka. Zvekanovič püspök „consultor ad honores” címmel tüntette ki.